Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зло915женем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостнах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Наглий зворот в справі сербскій.

В справі сербскій наступив вечера наглий і несподіваний зворот, котрий — як можна надіяти ся і коли не лучить ся знов щось несподіваного в тій замотаній справі — усунув грозу війни. Причиною того звороту, як доносять нинїшні телєґрами, має бути заява Росиї, що узнає без застережень анексию Босни і Герцеґовини та події, які в наслідок сеї вісти склали ся опісля в Білгородї.

Телєґрами бюра кореспонденцийного доносять о тих подіях, що слїдує:

На передвчерашнім засїданю ради сербских мінїстрів при обговорюваню політичного положеня Милованович подав до відомости депешу від Ізвольского, в котрій той заявляє, що приймає анексию Босни і Герцеґовини і що Сербія на случай війни мусить числити ся з цїлковитим відокремленем. Вість та всїх мов громом поразила. Всї мінїстри виступили тепер остро против кн. Юрия за то, що своєю неоглядною аґітациєю так підбурив маси, що нема бесїди о їх втихомиреню, коли би правительство хотїло тепер уступити. Рада мінїстрів постановила просити короля, аби знов вплинув на кн. Юрия і здержав ся від дальшої аґітациї.

Зараз по тій радї король Петро візвав до себе князя, стараючи ся наклонити єго до абдикациї. Князь рішучо спротивив ся, кажучи, що іменно він одержав від царя запоруку оружної помочи для Сербії. На то показав єму король послїдні телєґрами з Петербурга, доказуючі зраду Росиї. Князь і на то показав ся непохитним. Аж коли король загрозив, що відбере єму всї войскові достоїньства, кн. Юрий підписав абдикацию в листї до президента мінїстрів Новаковича.

Той лист так дословно звучить: „Вп. Пане Президенте! Напастований неоправданими і неправдивими підозрінями, котрі нещастний случай викликав в деяких кругах нашого населеня, в обороні моєї доси нічим ненаплямованої чести і моєї зовсім чистої і спокійної душі, складаю слїдуючу заяву: В найглубшій сьвідомости обовязків, які на мене в теперішній хвили накладає моя совість, зрікаю ся в інтересї вітчини всїх прав і привилєїв, які менї по силї конституциї прислугують. Моє рішене непохотне і тому прошу о піднятє кроків, аби моє рішене одержало також найвисшу санкцию. Зрікаючи ся н я в с е всїх прав до престола, які менї прислугують по силї конституциї, полишаю ся мимо того все готовий яко Серб і вояк пожертвувати своє житє за короля і вітчину. Прошу приймити, п. президенте, слова мого поважаня — Юрий".

Аби зрозуміти початок того листу, пригадуємо надію, яка лучила ся перед кількома днями кн. Юриеви. Іменно дня 14 с. м., князь в наслідок неуваги служачого Колаковича впав в такий гнїв, що ударив єго в лице. Колакович, що терпів на руптуру, вийшов з комнати, а в переднїй упав і скалїчив ся в околици жолудка. Перенесений до шпитали піддав ся операциї, а два дни пізнїйше умер. Перед смертию зложив Колакович заяву, що подія збула ся як висше представлено. Однако ту подію підхопили противники князя і в часописи „Звоно" появила ся статя, в котрій закидало ся, що князь скалїчив Колаковича і він від того умер. Один з послів поставив в скупштинї інтерпеляцию в тій справі, але правительство не відповіло на неї. Тепер отже коли прийшла абдикация кн. Юрия, ужито про око тої події, аби зазначити, що не політичне положене спонукало єго абдикувати, лише пригода з Колаковичем.

Вість о абдикациї князя викликала в Білгородї величезне пригноблене. В містї проявило

---

2)

Моряк упав з покладу.

З российского — К. Станюковича.

2.

В тій хвили, розтручуючи всїх на боки, вбіг в тїсний кружок грубий, старший моряк з короткостриженою круглявою головою. То був Ігнатов Семйонич.

Блїдий і розворушений розповів дрожачим від лютости голосом, що єму украдено золоту монету.

— Двацять франків! Двацять франків! — повтаряв безнастанно, сильно підчеркуючи число.

Та вість всїх занепокоїла. Щось таке рідко лучало ся на кораблї.

Старі поморщили брови. Молоді моряки невдоволені тим, що Ігнатов перебив нагле веселий настрій, слухали єго більше з наляканою цїкавостию як зі співчутєм, коли він майже задихуючи ся і розмахуючи в розпуци своїми умитими руками, розповідав скоро близші подробиці крадежи: як він ще нинї пополудни в часї спочинку залоги пійшов до своєї кої і слава Богу найшов всьо в порядку і як він знов відійшов, аби дати направити чоботи і.... замок, братя, був розбитий... і пропало двацять франків!

— Ба, що тоє, аби свого брата обкрадати! — закінчив Ігнатов, розглядаючись довкола.

Єго гладке, чисто оголене і товсте та рябе лице з малими, округлими очками і острим, закривленим яструбячим носом, що звичайно виявляло спокійну вдержаність і вдоволене неглупого і розсудливого чоловіка, було тепер не до пізнаня змінене розпукою скупаря, що утратив цїлий свій маєток. Видко було, що крадїж позбавила єго всеї розваги і виявила ся єго хижа, лакома вдача.

Правда, Ігнатов, котрого кількох моряків називало вже почетним іменем „Семйонич", не даром був скупий і грошелюбивий. Причина, длячого він пустив ся в дорогу довкола сьвіта і добровільно полишив в Кронштадтї жінку, перекупку і двоє дїтий, була виключно та, аби на мори заощадити гроший, а пізнїйше, коли служба скінчить ся, розпочати поволи в Кронштадтї якусь торговлю. Він незвичайно здержане житє, не пив горівки і не видавав нїяких гроший в пристанях. Щадив і щадив безнастанно кождий гріш, зезв, де можна добре заміняти срібло і золото і позичав певним людям менші квоти на процент. Взагалї Ігнатов був купцем і надїяв ся, що закупивши циґар і всїляких японьских і хінських товарів, зробить пізнїйше в Росиї добрий інтерес. Вже давнїйше, коли їздив по фіньскім заливі, робив часами малі інтереси: На пр. в Ревли накупив сарделїв, в Гельзинґфорсї циґар і фіньских ягід, а відтак продавав їх в Кронштадтї з добрим зиском.

Ігнатов був керманичем і добрим моряком. Старав ся уникати всїх неприємностий, жив в дружбі з провіянтовим підофіциром і старшим від моряків, умів читати і писати та укривав ся з тим, що мав гроші і то як на моряка досить великі гроші.

— То рішучо Прошка, нїхто инший лише той злодій! — кричав Ігнатов аж майже трясучи ся зі злости. — Він вічно крутив ся туди по покладї, коли я ішов до кої; що тепер дїяти з тим драбом? — сказав обертаючи ся до старих моряків і немов би просив їх о поміч. — Чи маю так нї з сего нї з того тратити мої гроші?.. Адже гроші то моя кров... сами знаєте, кілько гроший має моряк... Копійками я щадив... чарки горівки не випив — додав жалібним, плачливим голосом.

Хоч не було нїяких инших доказів вини, крім тої одної обставини, що Прошка крутив ся недавно туди по покладї, то нї окрадений, нї слухачі не сумнївали ся о тім, що гроші украв Прошка Шітін, котрого вже нераз приловили на ріжних малих крадежах.

Нї один голос не відозвав ся в єго обороні. Противно: богато моряків обсипувало підозріного злодія згірдними словами: — Такий злодюга! Лиш встид приносить моряцкому імени... — сказав зі злостию Лаврентич.

— Так.. якась паршива вівця заблукала ся до нас. Треба єму раз так дати, аби на віки затямив, прокляте стерво!

— Отже, як буде, братя! — питав Ігнатов. — Що маю зробити з Прошкою?.. Коли не віддасть добровільно, скажу старшому офіцирови.

Але та гадка, дуже заманчива для Ігнатова, не найшла нїякого одобреня. Тут на покладї був свій власний, окремий, неписаний закон, котрого строгими сторожами, як у ста-

ся негодована і побоюють ся розрухів, так, що войско мусить удержувати порядок.

Вчера по полудни відбула ся під проводом короля кількагодинна рада міністрів, о котрої ухвалах буде нині оголошений комунікат. На раді постановлено полишити рішене про абдикацию князя Юрия королеви, яко голові династиї.

Про причину відвороту Росиї доносять з Петербурга: Зворот в політиці Росиї мав наступити під особистим впливом царя. Ізвольский, розваживши в послідній хвили всі обставини, не може на власну руку виступити, а поміч із сторони Росиї єсть зовсім виключена. Внаслідок того вислав він згадану депешу до Білгорода. Вість про ту поставу Росиї зробила як найліпше вражінє за границею, на біржах піднесли ся папери а політичні круги уважають вже війну за виключену. До „Köln. Ztg." доносять з Берлина: Супротив приступленя Росиї до погляду, що за підставу переговорів має бути приняте безуслівне признане анексиї і що ніяка держава з тої причини не може жадати відшкодованя, треба припускати, що держави ще нині погодять ся в справі формули, якої мають ужити. Заява буде імовірно того рода, що не дасть можности Сербії зволікати або відкликувати ся до конференциї. Треба надіяти ся, що в представленях в Білгороді буде розходити ся о остаточне зазначене становища Европи і виключене всяких сумнівів, що справа анексиї Босни єсть полагоджена.

Новинки.

Львів, дня 26-го марта 1909

— **Іменованя.** П. Міністер скарбу іменував старшого комісаря сторожі скарбової II кл., Анд. Ґрушецкого, старшим комісарем сторожі скарбової I кл. для округа краев. Дирекциї скарбу у Львові.

— **Признане висшої ранґи.** П. Управитель міністерства робіт публичних признав VII кл. ранґи: Ад. Вайсови і Тад. Мостовскому професорам державної школи промислової у Львові, а VIII кл. ранґи: проф. держав. школи промисл. у Львові Денис. Кричковскому і Піком. Плахтіньскому, проф. фахової школи деревного промислу в Коломиї.

— **Загальні збори** Руского Тов. педагогічного відбули ся вчера при численній участи членів, в котрих явило ся звиш 200 як місцевих так і замісцевих, панів і пань, сьвящеників, учителів і селян. Збори відкрив голова товариства крил. о. Чапельский і предложив на голову зборів проф. Ярему з Перемишля, а на заступників о. крил. Юрика і проф. Саля зі Львова. Проф. Ярема обнявши провід покликав на секретарів пп. Копя і Лещія. Прочитаний в черги протокол з останних заг. зборів принято без змін, почім збори вибрали комісию реґуляміневу і виборчу. З дневного порядку збори іменували почетними членами заслужених около розвитку Товариства: пп.: радника Двора Григ. Кузьму, секр. скарбу Сем. Кульчицкого, о. кат. Теод. Лежогубского і проф. дра Ос. Макарушку. Дальше складали звіти: секретар Тов. п. Мельник і скарбник проф. Алиськевич. Широку дискусию, в котрій забирали голос проф. Шухевич, др. Копач і др. викликала справа бурс.

— **В Станиславові** відбуло ся вчера отворене філії „Сокільского Базару". На се торжество виїзджали зі Львова два директори „Сокільского Базару" і один з членів надзираючої ради. Нова філія в Станиславові містить ся при ул. Собіского. Витаючи се нове народне придбане, кличемо до родимців Станиславівщини: Прийміть той склад „Сокільского Базару" в свою опіку, обгорніть его теплом, тим теплом, яким обгортаєте кожде народне діло а сповните частину із свого обовязку, який на Вас Вітчина вложила. Много труду вже вложено із сторони управи „Сок. Базару" при заснованю сеї філії, не жалуйте і Ви дальше а діло увінчає ся найкрасшим успіхом.

— **Конкурс.** Головний Виділ Тов. „Просьвіта" у Львові розписує отсим конкурс на посаду вандрівного учителя сільского господарства. До обовязків вандрівного учителя належатиме: 1) Люстрация сільских господарств членів Товариства. 2) Подаванє інтересованим членам і читальням Товариства поучень, вказівок і рад з обсягу сільского господарства на місци устно і писемно. 3) Веденє заводових курсів з обсягу сільского господарства для членів Товариства і людий вказаних Головним Виділом. 4) Закладанє, веденє і догляду досьвідних піль з ріжними штучними погноями, добірним збіжем і иншими господарскими ростинами і веденє досьвідів на пасовисках і сіножатях. Висші заводові студиї і знанє рускої мови в мові і письмі конечні а іспит кваліфікацийний учителя для народних шкіл пожаданий. Платня і близші услівя після умови. Подання о наданє сеї посади заосмотрені в 1) метрику хресту на доказ віку, 2) сьвідоцтво заводових наук і відбутої практики, 3) опис житя (curriculum vitae) і 4) евентуальні вимоги компетента належить вносити до Головного Виділу Тов. „Просьвіта" у Львові Ринок ч. 10) найдальше до 15 цьвітня 1909).

— **Дрібні вісти.** Загальні збори Тов. задаткового „Народний Дім" в Дрогобичи відбудуть ся аж 3 мая с. р. а не 30 марта, як первістно було постановлено.—У Вишатичах під Перемишлем показують в керниці образ Матери Божої а в цілій окрестности розійшла ся чутка, що там з'явила ся Матер Божа. — В брамі дому при ул. Казимірской ч. 15 знайдено книжочку каси ощадности на 5000 К виставлену на імя Теодора Овена. — Поліцияит Яворский знайшов в реальности під ч. 6 при площи сьв. Теодора паку з вазеліною в коробках ваги 100 кільо. Паку можна відобрати на поліциї. — На ул. Городецкій придержав Стефан Гординьский господар з Чайкович, нотованого злодія Стефана Баса, котрий вкрав ему кожух з воза. — Зарібник Тома Кравчикевич поперечившись з зарібником Симеоном Олійником, кинув ся на него з ножем і зранив его тяжко.

— **Про загадочного трупа в куфрі**, котрого сими днями знайдено на поді одного дому в Римі доносять тепер, що єсть то без сумніву тайний аґент російскої поліциї в роді Азева, котрий слідив за революцийними социялістами у Варшаві, а особливо в Кракові та богато з них зрадив російскій поліциї та всадив до криміналу. За то стрітила его тепер кара. В Римі проживає тепер досить значне число російских втікачів, за котрими він мав слідити і видати їх в руки тайної російскої поліциї, котру тут в послідних днях значно скріплено. Револяцийністи однак завчасу то провідали і зробили смерть аґентови. Стало ся то в наслідок донесеня з Кракова.

— **Репертуар руского театру у Львові.** (Саля „Яд Харувім". Початок точно о 7 год. вечером). Білети продає раньше книгарня ім. Шевченка. (Ринок ч. 10), а від 5 год. веч. каса театру.

В суботу, 26 с. м. (відновлене) „Барон циґанів", оперета в 3 діях Штравса.

В неділю, 27 с. м. по пол. о год. 3 по знижених цінах „Маруся Богуславка", істор. карт. в 5 діях зі співами М. Старицкого.

Вечер о $7\frac{1}{2}$ „20 днів тюрми", фарса.

— **Нещасливі пригоди.** З Вибранівки доносять: Дня 24 с. м. робітник зелізничий Іван Солтис, літ 19, занятий на тутешній стациі зелізничій, підчас возженя сьміття візком зелізничим дістав ся під колеса розігнаного візка, котрий перейшов ему по грудех і правій нозі. Нещасливий в півтора години по тій пригоді помер. — З Тисьменичан доносять про страшний випадок, який став ся на тамошнім зелізничім двірци. 16-літна дівчина, якась Бітнерівна, Жидівка, вертала поїздом зі Станиславова до Тисьменичан. Коли поїзд доїздив до стациї, Бітнерівна приготовила собі на плятформі ваґона свої пакунки, аби зараз висісти. Тимчасом вихор зірвав якийсь клунок і поніс далеко від ваґона. Хотячи уратувати его від згуби, дівчина вискочила з ваґона, коли поїзд був ще в руху, але так нещасливо запутала ся у власній одежі, що впала під колеса, котрі

рих жреців давних часів, були найстарші моряки. І Лаврентич був перший, що підніс против того протест.

— Що то, „апорт" до начальства? — процідив крізь зуби з погордою. — Тут доносити? Чи ти зі страху забув морядкі звичаї? Ох, нарід ви! — і Лаврентич, аби облекшити собі, ужив кріпкого народного слова. — Не знаєш нічого розумнійшого? І він хоче бути моряком! — закінчив, кидаючи не конче приязний погляд на Ігнатова.

— А щож я маю зробити по вашому?

— У нас робить ся так, як перше було. Побий Прошку, собачого сина, на квасне яблоко, аби довго памятав, і відбери гроші! Так у нас.

— Або той злодій вже мало набрав ся битя? А як він мимо того гроший не віддасть?.. То я маю утратити гроші? За що? Нехай его радше засудять, як належить ся. Над таким псом, братя, не варт мати милосердія!

— Ти, видко, дуже ласий на гроші, Ігнатов! Чей Прошка не забрав тобі всього... Кілька копійок може ще лишило ся, що? — говорив Лаврентич глумливо.

— А ти їх числив, що?

— Числити не числив, але доносити не годить ся для правдивого моряка. Правда, хлопці?

І майже всі „хлопці" потвердили на велике невдоволене Ігнатова, що не годить ся доносити.

— А тепер приведи сюди Прошку і випитай его перед всіми хлопцями! — рішив Лаврентич.

Ігнатов був злий і невдоволений, але піддав ся загальному рішеню і пішов, аби привести Прошку.

Дожидаючи того, що буде, стовпили ся моряки в тіснійший кружок.

3.

Прохор Шітін чи Прошка, як его всі згірдно звали, був найгіршим моряком на цілім кораблі. Прийшовши на поклад як кріпак, був непоправимим трусом, котрого лиш страх перед тілесною карою міг приневолити вилізти на вітрило, де він відчував смертельний страх. Лінивий і все заспаний, старав ся лиш ухилити ся від роботи, а крім того мав ще довгі пальці. Вже від початку повороту був між моряками поштурховищем. Всьо по нім їздило. Моряки ганьбили і били Прошку при кождій нагоді, чи заслужив чи ні, от так собі і все називали его при тім: „ти стерво!"

Прошка ніколи не протестував против того, лише приймав удари з покорою битого зьвіряти. По кількох менших крадежах, при котрих его зловлено, перестали майже всі говорити з ним і поводили ся з ним з погордою. Кождий міг его безкарно ганьбити, бити, висьміювати его, уживати до послуги, немов би инше поведене було немислиме. І Прошка здавало ся так привик до житя битого, паршивого пса, що й не ожидав иншого поведеня з собою і не дуже відчував то житє правдивого каторжника.

За те він нагороджував себе тим, що дуже богато їв на покладі, а коли заїхали до порту, пив і забавляв ся з женщинами. Для женщин видавав послідний гріш і задля них здаєть ся крав гроші у товаришів помимо лютої кари, на яку виставляв ся, коли его зловили. На корабли був він приділений до найпослідніших робіт і всі моряки над ним старшували.

І тут, коли другі примірои тягнули линву а він при тім поводив ся як хитрий, лінивий кінь, удаючи, немов би напружував ся, а в дійстности не робив нічого, діставав найбільше битя.

— Ах, ти прокляте стерво! — кричав на него старший моряк і обіцював почислити ему зуби.

І очивидно „числив" відтак.

(Дальше буде).

розїхади ei на смерть. Легко уявити собі розпуку родичів, що дожидали доньки на перонї стациї та їх жах на вид роздертого тіла власної дитини.

З Товариства „Дністер“.

Надзираюча Рада Тов. взаїмних обезпечень „Дністер“ відбула дня 16. марта с. р. звичайне квартальне засїдане при участи 14 членів Ради під проводом президента, радника двору Григория Кузьми і в присутности правительственного комісаря ц. к. старости Леопольда Попеля.

Дирекция Товариства предложила Радї звіт і білянс Товариства за XVI. рік адміністрацийний.

I. В тім роцї видало Товариство 233.396 важних поліс на 244,842.169 К обезпеченої вартости, на суму премій 2,391.541 К 60 сот. (о 64.254 К 6 с. більше як в попереднім роцї) Обезпечених есть 191.574 будинків мешкальних і 341.487 будинків господарских, 2.783 церков і 1.818 приходств; разом в 3.809 громадах східної Галичини і Буковини. Під твердим покритем було 11.367%, під деревляним покритем 13.24%, під соломяним 75.40%.

Шкід було менше як в попереднім роцї; всіх шкід зголошено 1599 по 834 пожарах, з 648 громад. Виплачено за шкоди разом з коштами 846.867 К (60% власної премії), резерва специяльна 55.000 К; — фонд специяльний на звороти 55.174 К; фонд емеритальний урядників 263.189 К; другі фонди заосмотреня 61.336 К, фонд ювілейний ім. Цїсаря Франц Йосифа I. 20.427 К. Загальна сума фондів Товариства виносить 2,324.104 К. Цїнних паперів посїдає Товариство на 1,496.100 К, в банках і щадницях 580.989 К, білянсова вартість власного дому 693.700 К.

З причини меньшого числа пожарів випав сей рік дуже користно для Товариства і для всіх обезпечених членів; позістала чиста надвижка (зиск) 454.502 К — з котрої члени дістануть як зворот 15 проц. від премій заплачених в р. 1908 на то потреба 333.623 К; решта припадає після статута до фонду резервового, до каси заосмотреня і до фонду специяльного на звороти.

II. Товариство взаїмного кредиту „Дністер“ з кінцем 13. року числить 5.223 членів з 6.067 декларованими удїлами на суму 303.350 К. Сума вкладок виносить на 2.420 книжочках щадничих 2,848.890 К; в протягу 1908 року вложило було 3.400 сторін 1,215.199 К, виняло 2.284 сторін 1,262.492 К. Позичок на скриптах е 4.170 на суму 2,927.092 К, з того 4.066 скриптів в сумі 2,896.465 К інтабульованих. Позичок на векслї е 461 на суму 468.910 К 16 с., з того 209 векслів ескомтованих від других товариств кредитових на суму 298.861 К — в протягу 13 літ від самого початку удїлило товариство 11.548 позичок на скрипти і векслї в сумі 9,974.722 К, сплачено 6.917 позичок в сумі 6,578.720 К; остає позичок 4.631 на суму 3.396.002 К. Сплата позичок відбувала ся дуже правильно, залягає тілько 1.640 К з 1907 р. і 29.995 К з 1908 р.; давнїйших залеглостий нема. Позички удїлювало товариство на 6 проц., від вкладок оплачувало 4 проц. Чистого зиску позістало 37.484 К 47 с., з котрих після статута припадає часть до фонду резервового, решта на дивіденду від удїлів для членів і на публичні добродїйні цїли, по затвердженю білянсу на загальних зборах.

III. Рада Надзираюча приняла оба звіти Дирекциї, вислухавши також звіту комісиї ревізийної, котра провірила білянси обох товариств і ухвалила предложити загальним зборам Товариства внески що до розділу надвижки в Товаристві обезпечень в сумі 454.502 К і зиску Товариства кредитового в сумі 37.484 К 47 с. відповідно до приписів статута.

IV. На підставі пенсийного статута, ухваленого на попереднїм засїданю Надзираючої Ради і узнаного ц. к. міністерством справ внутрішних рескриптом з 31-го грудня 1908 яко договір заступничий, забезпечає Товариство всіх своїх урядників і прочих службовників в власнім фондї емеритальнім і касї заосмотреня, щоби їм запевнити більші користи, як в Загальнім Заведеню пенсийнім; се вимагає від Товариства дуже значних доплат і вкладає на товариство великі зобовязаня. Рада займала ся на засїданю кількома квестиями, будучими в звязи з обезпеченєм пенсийним.

V. Рада іменувала урядниками Товариства в X. рангві (асистентами) пп. Василя Глуховецького і Андрія Кривокульского і посунула асистентів пп. Ярослава Колтунюка і Йосифа Доманика до слїдуючої рангі.

VI. Наконець ухвалила Рада удїлити в дорозї ласки на будову хати 600 К Филипови Калинкевичеви з Ріжна велького, котрий утратив право до відшкодованя і призначила суму 2.100 К на запомоги потребуючим вдовам для трех Товариств сьв. Ап. Петра і 900 К для трех фондів вдовичо сиротиньских.

Телеграми.

Віденъ 26. марта. В палатї послів веде ся нинї подрібна розправа над предложенєм о заразах у худоби. Ухвалено §§ 1 до 40 з відкиненєм поправок з виимкою додаткового внесеня пос. Петрицкого що до виставлюваня паспортів для худоби і додаткового внесеня пос. Бялого що до убиваня зьвірят домашних, ширячих заразу.

Білград 26 марта. Нинї появить ся урядовий звіт о хоробі і смерти слуги Колаковича. Звіт містить в собі висновок, що на основі урядово сконстатованих фактів треба ствердити, що Колакович став ся жертвою нещасливої пригоди, отже нема причини до судового слїдства. Лиш на случай, коли би вийшли на верх незнані доси факти, суд мусїв би розвести доходжене.

Рим 26 марта. Турецкий міністер справ заграничних Ріфаат виїхав до Відня.

Тегеран 26 марта. (П. А.). З осередків революцийного руху надходять непокоячі вісти. В Тебріс веде ся борба межи революціоністами а войсками шаха. З революціоністів було 150 убитих і ранених. В Бушер революціонїсти змусили віцеґубернатора уступити.

Білград 26 марта. Князь Александер заявив катеґорично, що в теперішних услівях не прийме прав до наслїдства престола, прислугуючих доси кн. Юрию.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середнеевропейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова; **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): **7·20, 12·00, 2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): **7·01, 11·40, 2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: **10·20.**
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: **7·28,** 11·41, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): **3·50.**
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): **6·20,** 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): **6·35, 11·03, 2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, **10·45*.**
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: **7·30,** 2·25, 6·42*.
„ Белзця: 11·05.
„ Станиславова Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{7}$): **6·45**

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в недїлї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 9·06 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвята).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Невоцяла. (Телефона ч. 527).